

‘દાદાજી’ રે ‘દાદાજી’

‘દાદાજી’ રે ‘દાદાજી’, સહુને લાગે વ્હાલાજી;
અમને આપી આઝાદી, માતા-પિતા-ગુરુ આદિ.---‘દાદાજી’ રે...

પુદ્ગલની સત્તામાં મોહી, ‘રોંગ બિલીકે’ પેસી ગયો;
તેના રામાયણ-મહાભારત, જૈણે-મૈણે ફરતો મૂઓ.
‘વ્યવસ્થિત’ને માને લોક, મરજી ઉપરવાળાની.---‘દાદાજી’ રે...

પુણ્ય ખરચતાં ધાર્યું ફળતાં, લાગે સંબંધી પ્યારાજી;
પાપોદયમાં સર્વે પાસા, તોડે સાંધા પ્યાદાજી.
ભાસે છે આરોપિત સુખ, આપે જ્યાં સુધી લાભાદિ.---‘દાદાજી’ રે...

લાડી-ગાડી-વાડી-મહેલો, કલ્પિત સુખના પ્યાલાજી;
ખીલે તે કરમાતાં અંતે, પાળ વિનાના ક્યારાજી.
અનુકૂળ સર્વે પ્રતિકૂળ થાતાં, સગલાં થાતાં સામાજી.---‘દાદાજી’ રે...

મમતા સંગી દૈહિક રાગે, સ્નેહ-ચીકાશે જીવ ચોટે;
દ્વેષે વૈરી લાગે પરિવાર, ધરડા સોચે સબ ખોટે.
સંસારી સાગરના બુંદ, લાગે અશાતે ખારાજી.---‘દાદાજી’ રે...

સાસુ-સસરા-દીકરી-જમાઈ, ‘બિઝનેસો ઓર્ગેનાઈઝ્ડ’;
ગાયોભેંસોને હોતાં નથી, મમતા વીંટ્યા જડ સંબંધ.
આયુષવાળી અવસ્થા, ગૂજરીને ગુજરવાની.-----અમને...

સિલક અંદરની સચવાતાં, નીકળે વચનો તોલીને;
કુદરતી જીવન પશુપંખીના, માનવ તોડે બોલીને.
લક્ષ્મી-વાણીની કરકસરે, સુરભિત મન-વચ-કાયાદિ.---‘દાદાજી’ રે...

રક્ષણ માટે જનાવરોને, નખ કાં તો માથું બોધક;
કષાય-આત્મા ફેંકે પથ્થર, યા અણુબોમ્બો વિસ્ફોટક.
માનવ દાનવ બની રહ્યો ત્યાં, પાપલીલાન્તે બરબાદી.---‘દાદાજી’ રે...

બહાર નથી કોઈ બગાડનારું, અંદર છે ક્લેશિત કષાય;
અણસમજણની આંટી-તાંતાં, વિપરીત બુદ્ધિ જીવ બફાય.

પોતાના જ કલુષિત ભાવો, પકવે ઘાવો ધારાંજી.---‘દાદાજી’ રે...

સમજણ વિના ટકે ન વૈરાગ, અનુભવ થાતાં બેસે પ્રતીતિ;
શુદ્ધ આત્મામાં જ્ઞાન-‘ફીટિંગે’, સજ્જડ ‘ઇન્ટ્રિમ’ સમૃદ્ધિ.

સમકિત દષ્ટિ સવળાં ચશ્માં, દેતા મોક્ષક ન્યારાજી.---‘દાદાજી’ રે...

પાંચ જ આજ્ઞે ‘દાદા’-દીક્ષિત, વ્યવહારે નિશ્ચયલક્ષી;
‘ક્લિયારિટી’ અંતઃકરણની, શુદ્ધાત્મે નિકટવર્તી.

‘સમભાવે નિકાલ’ થતાં હિત, ‘સ્વરૂપ’-સ્થિરક સિદ્ધાશ્રી.---‘દાદાજી’ રે...

